

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ที่ ๑๓/๒๕๕๕

เรื่อง ข้อกำหนดเพิ่มเติมสำหรับการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

สภาวิชาชีพบัญชี ประสงค์ที่จะให้มีวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะตามประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ฉบับที่ ๒๐/๒๕๕๔ เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ ในประเด็นต่าง ๆ เพื่อบรรเทาภาระของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชีในการประชุมครั้งที่ ๒๓ (๒/๒๕๕๕) เมื่อวันที่ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ จึงออกประกาศ เรื่อง ข้อกำหนดเพิ่มเติมสำหรับการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ดังนี้

๑) บทที่ ๔ การนำเสนองบการเงิน

งบการเงินระหว่างกาล

ย่อหน้าที่ ๓๓ กำหนดให้กิจการต้องจัดทำงบการเงินอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง โดยหากกิจการมีความประสงค์จะจัดทำงบการเงินระหว่างกาล งบการเงินระหว่างกาลนั้นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดทุกข้อในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะสามารถปฏิบัติได้ ดังนี้

๑. ในการวัดมูลค่าและการรับรู้รายการสำหรับงบการเงินระหว่างกาลของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะนั้น ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องตามที่จะระบุไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ สำหรับกิจการประสงค์ที่จะเลือกรับรู้ค่าใช้จ่ายภาษีเงินได้หรือรายได้ภาษีเงินได้ และสินทรัพย์หรือหนี้สินภาษีเงินได้รอการตัดบัญชีโดยใช้วิธีหนี้สินตามงบแสดงฐานะการเงิน และ/หรือกิจการประสงค์ที่จะรับรู้ประมาณการหนี้สินสำหรับผลประโยชน์ของพนักงานโดยใช้แนวทางที่กำหนดในมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทย (TFRSs) ให้กิจการปฏิบัติตามข้อกำหนดทุกข้อในมาตรฐานการรายงานทางการเงินนั้น

๒. ในการนำเสนองบการเงินระหว่างกาลและการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินระหว่างกาล กิจการอาจเลือกนำเสนองบการเงินระหว่างกาลตามรูปแบบที่กำหนดในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๔ เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอรายการและการเปิดเผยข้อมูลโดยยกเว้นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ เช่น การจัดทำงบกระแสเงินสด การแสดงกำไรต่อหุ้นขั้นพื้นฐานและกำไรต่อหุ้นปรับลด การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน เป็นต้น

๒) บทที่ ๗ ลูกหนี้
หนี้สูญได้รับคืน

ในการปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับหนี้สูญได้รับคืน ตามย่อหน้าที่ ๘๔ “หากลูกหนี้ที่กิจการตัดจำหน่ายไปแล้ว กลับมาชำระหนี้ให้แก่กิจการ ให้กิจการโอนกลับบัญชีลูกหนี้และค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญที่เกี่ยวข้องด้วยจำนวนเงินที่ได้รับกลับคืน พร้อมบันทึกรายการรับชำระหนี้จากลูกหนี้”

อย่างไรก็ตาม กิจการสามารถเลือกบันทึกหนี้สูญได้รับคืนเป็นรายได้อื่น ๆ ในงบกำไรขาดทุน เนื่องจากเป็นไปตามหลักการรับรู้รายการและองค์ประกอบของงบการเงินตามย่อหน้า ๒๗.๑ คำนิยามของรายได้ ซึ่งได้มีการระบุไว้ว่า “รายได้ หมายถึง การเพิ่มขึ้นของประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในรอบระยะเวลารายงาน หรือการเพิ่มค่าของสินทรัพย์ หรือการลดลงของหนี้สิน ซึ่งส่งผลให้ส่วนของเจ้าของเพิ่มขึ้น โดยที่ไม่รวมถึงเงินทุนที่ได้รับจากเจ้าของและรายการกำไรซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กำหนดให้กิจการต้องรับรู้โดยตรงไปยังส่วนของเจ้าของ” อย่างไรก็ตาม ให้กิจการเปิดเผยในนโยบายการบัญชีสำหรับการบันทึกหนี้สูญได้รับคืน

๓) บทที่ ๑๐ ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์
การวัดมูลค่าภายหลังการรับรู้รายการ

ในการปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการวัดมูลค่าภายหลังการรับรู้รายการของที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ ตามที่กำหนดในย่อหน้า ๑๓๖ ระบุให้กิจการต้องรับรู้ผลขาดทุนจากการลดมูลค่าของรายการที่ดินอาคารและอุปกรณ์ในงบกำไรขาดทุนหากกิจการสามารถประมาณราคาขายได้อย่างน่าเชื่อถือโดยที่ไม่มีต้นทุนสูงมากจนเกินไป (ไม่จำเป็นต้องเป็นราคาที่ประเมินโดยผู้ประเมินราคาอิสระ) และราคาขายหักด้วยต้นทุนในการขายรายการที่ดินอาคารและอุปกรณ์ต่ำกว่าราคาตามบัญชีของรายการที่ดินอาคารและอุปกรณ์

อย่างไรก็ตาม ในการประมาณผลขาดทุนดังกล่าว ในกรณีที่กิจการสามารถพิจารณามูลค่าจากการใช้ของสินทรัพย์ (ตามวิธีคำนวณที่ระบุในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ ๓๖ เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์) แทนประมาณราคาขายหักด้วยต้นทุนในการขายได้ หากมูลค่าจากการใช้สินทรัพย์มีจำนวนสูงกว่าราคาขายหักต้นทุนในการขาย

ประกาศฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลารายงานที่เริ่มในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕

พิชัย ชุมหวชิร

นายกสภาวิชาชีพบัญชี